

Acemî Kalemler

Yıl : 1 Sayı : 1 Aylık Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi Ekim - 2017 5TL.

ELLE TUTULUR ÜRPERTİ

bakışım yere iner
iner ve yerdendir başlarım dünyaya
masif olmayan düştür, kurulur
sokaktan, dekordan, çarpışan
omuzlardan

kuşlar bana karındaş değil
tüller uçuşmuyor bileklerimden bağla
ne buhar etrafta, ne sırtımda duvar
zemberek kaynatmışlar da
çekiyor kürek kemiklerimden
ay çatlayabilir
kuyudaki suda ancak

çünkü denilmez çünkü
yok odalarımızda
şehirlerimizde yok
'rüyalarından arta kalan'

Mustafa Yılmaz

Bu Sayıda :

Mustafa **YILMAZ** – Selim **TUNÇBİLEK** -
Ayşe **AKSOY** – Erol **METİN** – Kurtuluş **ÇELEBİ**
Zehra Meral **KONŞUK İVECAN** –
Emine **ÇOBAN** – Fatma **DAĞLI**
Selçuk **ŞAMİL** - Melike **ÇELİK** –
Mesut **HEKİMHAN** – Sonay **KARASU** -
Osman **SELÇUK**

Merhaba Derken

Acemî Kalemler genç yeteneklerin yazdığı, ürün ağırlık bir dergi olma arzusundadır. Şiir, hikâye, deneme, eleştiri ve kültür sanatla ilgili olmak üzere, her türlü edebi nitelikli yazılara, haberlere yer verilir.

Hiçbir iddiamız yok. Kendimize göre okuyup yazacağız. Herkesin düşüncesi kendini bağlar ve herkesin şiiri, hikâyesi, eseri v.s. de kendine göredir. Tek ilkemiz çığırkanlık yapmamak olacaktır. Biz kendimizi önemsemiyoruz ama bizi önemseyenleri önemseriz. Ne desek ki... Hayat, şiir gibi akıp gitse iyi olmaz mı? Hayat, geride şiir lezzeti bıraksa. En azından biz bunu okur için yapabilirsek, kendimizi mutlu hissederiz.

Ustalarımızı misafir etmek isteriz. Kibirden uzak cümlelerinize gelin oturun soframıza. Dünya hepimize karşı cömertken sizin burnunuzdan kıl aldırmayan tavrınız kime ki? Bize mi? Olsun. Siz varsanız ancak eserinizle varsanız, bizde karalamalarımızla.

Bize yol veren ve yol gösteren eğiten, öğreten sonra elimizde tutup böyle gönül gönül gezdiren birileri var. Yalnızca edebiyat sevgisi ile bize yaklaşan tüm insanlara bir tutam çiçek sunmak istedik. Dikenleri zaman içinde ayıklamayı daha iyi yapabileceğimize inanıyoruz.

Soframıza, herkes buyursun isteriz ama gördüğünüz gibi yerimiz oldukça dar. Siz, koca kütüğün içine küçük bir keçi boynuzu yerleştirme yöntemini tarz olarak seçmezseniz neden rahatsız olabilirsiniz ki...

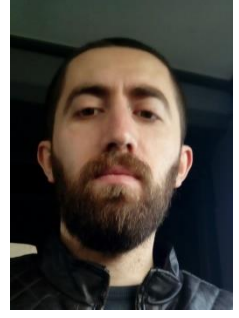
Çok sıcak bir merhaba ile size her ay gülümsemek isteriz. Sizde hayata gülümsemek istediğiniz vakit mutlaka elinizde Acemî Kalemler olmalı zira gülüşleriniz daha anlamlı ve hayata dair olsun. Bizim gülüşlerimiz her daim sıcak, içten ve hayata dair olacak.

Üç günlük dünyada, beş günlük azığa ihtiyaç var. An kadar kısa bir vakti bizimle geçirecek olanlara selam olsun. Okur, biz buradayız, sesimize ses verdiğiniz vakit sizinle birlikte kalpten gülümsemek isteriz.

Taze bir fidan olarak boy vermek istiyoruz. Üzerimize basmak, bizi aşağılamak, sizin büyüklüğünüzden midir? Yoksa bizim cılızlığımızdan mı? Görmezden de gelebilirsiniz. Zaman her şeyin ilacı... Bize ayrılan zamanı doldurmak niyetiyle...

Acemî Kalemler

BAZEN DAHA FAZLADIR HER ŞEY, BİRKAÇ EŞİKTEN ATLAR İNSAN

Mustafa YILMAZ

"Ne kadar çok yalan söyledin! Binlerce kez, hatta şiirlerinde ve kitaplarında, uyumlu adamı oynadın, bilge adamı, mutlu, aydınlanmış adamı; tıpkı savaş alanında hücumla kalkan insanların midelerine kramplar girerken kahramanı oynaması gibi" (Hermann Hesse)

Başlangıçta söz vardı. Sonraysa benim küçük bedenim vardı. Ansiklopediler ve çizimleri vardı. Yeşil yağlı boyayla boyanmış, sunta arkalıklı, rutubet kokan, düzensiz kitaplık da hala zihnimde detaylarıyla duruyor. Karıştırmak, sonra başkasını alıp karıştırmak, kapaklar, bazılarındaki çizimler, bazen anlamadığım şeyler, hayretler, merak duygusu... Böyle şeyler vardı işte. Ve dünyamı, küçük mahallem, çam ağaçları altındaki banklar, toprağı eştığımde ortaya çıkan hayat kokan solucanlar, tanıdığım birkaç yüz ve oyun oynadığım boş arsadan genişletmeye başlatan ve henüz tanışmamış olduğum belirsiz bir sise açan o tanımsız şey vardı. Beni dünyaya açan bu günlerle birlikte okumanın ve öğrenmenin peşinde bir yürüyüş de artık başlamıştı. Bu, kesintisiz ve tekdüze olmayacaktı. Eşiklerden atlayacaktım ve her seferinde, aslında aynı olan dünyanın farklı boyanmış halleriyle karşılaşacaktım.

İlk gençliğimde kitaplara karşı düpedüz bir açlığım söz konusuydu. Okul çıkışı doğruca kütüphaneye yürürdüm. Önemli bir vazifeyi ifa ediyor veya büyük bir iş başarıyor gibi bir kıvançla değil, dirimin güdümünde, gençliğin güdümünde, öylece doğal bir akıştı. Değişen ve değişmekte olan bedenim hızına yetişemeyen ruh o yaşlarda çok obur olur. İnsanı kursağına sokacak bir şeyler aramaya iten tatlı karıncalanmalar yaratır. O döneme yıllar sonra baktığımızda anlam veremediğimiz enerjinin ve tökezledikçe hiçbir şey olmamış gibi en ufak bir bıkkınlık göstermeden devam eden arayışın kaynağı bu olsa gerektir. Bıkmak henüz lugata girmemiştir.

Bilirsiniz, yetişkinleri kabuk tutmuş sıkıcı pelteler gibi düşündüğüm günlerdi. Sıradan (neye göre sıradan) insanların alayına karşı bir çeşit cephe açmış gibiydim. Allame-i cihan, bıyıkları yeni terlemiş, yaya bir komutanın idare ettiği komik bir savaş. Hedefimde değirmenler değil, neredeyse insanların tamamı vardı. Ama İnsanları apaçık küçümsemekteyken, ellerimde tuttuğum sayfaları yazan insanlara karşı düşmanlık şöyle dursun, sonsuz bir hayranlık içindeydim. Onlara ölümüne inanıyordum. Her fikir yüce geliyordu. Topluma, insan kalabalıklarına attığım küçümser bakış ve kitap formundaki fikirlere ve müelliflerine yüklediğim yüksek anlamı düşündüğümüzde, ortada apaçık bir çelişki vardı.

Filmi burada biraz hızlandırıyoruz. Ruhsal büyümenin sancılarıyla yol alıyordum herkes gibi. Hayatın aniden önümüze çıkardığı sürpriz sapaklar ve açılacağı belli olmasına rağmen ardından nasıl bir heyulanın çıkacağını bilmediğimiz kapılar bizi büyütüyor ve bizi değiştiriyordu. Bu süreç kâh kentli refleksleri ve birtakım kitaplarla paralel, kâh onlardan bağımsız göçebe bir serüven olarak devam etti. Bu esnada okumak git gide biçim değiştiriyordu. Okuduklarımın çok fazla değiştiğini sanmıyorum ama meseleye yaklaşımımın değiştiği çok açıktı. İlk gençlikte tesirini hissettiğim beylik laflar, insanı kenarda tutan geniş perspektifler, soğuk ve kaba romantizm gittikçe uzaklaşıyordu. Bunları aramıyordum artık, hayır. Belki bunun ardında, genç gözlerimle her şeye attığım idealist ve saf bakışı sessiz bir duvar gibi emen ve benim umudumu kıran hayat gerçekleri vardı. Daha basit ifadeyle; tosladım.

Yıllar önce açtığım ve komutanlığını sürdürdüğüm cephede işler değişmişti. İnsana yaklaştığını hissediyordum. Onu, dolayısıyla da içimde ben diyeni, tüm zayıflıklarıyla ve içindeki gerçeklikle sevmeye başlamıştım. İşler değişmişti ve şaşmaz önderler olarak gördüğüm ve anlamsız bir inançla yürekten inandığım yazarlara ise neredeyse düşmanlığa yakın bir bakışla bakıyordum artık. Güzelliği bir neo-klasik tablo yerine yaprakları dökülmüş bir elma ağacında görmek arzusundaydım. Sanatın, bilhassa söz sanatlarının buyurganlığı ve soyutlamalarından hiç hoşlanmıyordum. Hatta bir ara bu, mide bulantısına vardı.

Sonra bu yönlü yaklaşım da anlamlı gelmemeye başladı. Genç saçlarıma düşen ilk aklarla aynı zamanda olabilir, ki bu epey şiirsel olurdu, yaşamın yol bulmaktan ziyade yolun kendisi olduğu düşüncesi yer etti içimde. Öylece çözümü olan bir problem değildi yaşamak. Çünkü insanoğlu daha neyin problem olduğunu kavrayamayacak kadar acizdi. Beylik laflar

söylemek, kaba yaklaşımlarla açıklamak, bir şeyleri kestirip atmak için fazla karışık hayat. Bununla birlikte, bu haşyet doğuran devasa planın içinde ayaklarımızın altında sağlam bir zemin oluşturmanın tek yolu bilgelikten ve sanattan geçiyordu.

Yani okumak bir kavrayış olarak, kerameti kendinden menkul bir iş olarak değil, insanla ve hayranlık uyandıran şeylerle kesiştiği zaman yükseltiyordu bizi. Bir duvarın ardını görmeyi kuşkusuz ama duvarın ardında ne vardı? Biz bunu görmeye hazır mıydık?

Annem

Annem her şeyi bilirdi
Kıl terazide tartardı aklı
Babamdan kalma acılarını
Bohçalardı geceler boyu
Bir öğle vakti sığağından kalma
Akşam getirip soframıza koyardı

Ah babam! Eksik yanıydı annemin
Gözüydü kör karanlıklarda daima
Hayallerini emzirdi kollarında
İnce sızı burun direğinde
Kokladı durdu bir ömür
Derin yaralarına sürdü
Ustasını yitirmiş çırak şimdi
Döne döne arıyor el yordamıyla
Ondan kalan dünyayı kaybetme korkusu
Birde ona sinmiş derin Allah korkusu

Kıl terazide tartardı annem
Hem geçmiş hem geleceği
Haramın gölgesi değmiş olsa
Bilirdi ak sütün içindeki ağ kılı
Yağdan kaçır gibi kaçardı
Sığınırdı Tanrı'nın merhametine
Ömrümüze tertemiz dualar ederdi

Annem ah! annem
Sence bilseydim hayatı
Seccadem uçsuz bucaksız dünya olsaydı
Anlımı değdirerek evrenin merkezine
Görmeseydim tüm çirkinliklerini
Gözyaşım kor olmasaydı keşke
Görmeseydim zulmünü zalimin

Selim Tuncbilek

RESİMLİ DUVAR HALILARI

Ayşe AKSOY

Çocukluğumun hayal dünyasını tetikleyen, sanata ve estetiğe ilgi uyandıran eşyalardandır resimli duvar halıları. Yetmişli seksenli yıllarda hemen hemen her komşumuzun evinde, değişik bir resimle karşıma çıkardı.

Su içen geyikler, asil bir şekilde poz veren aslanlar, rengârenk kuyruklu tavus kuşları, gülüşen konuşan kahve içen kadınlar... O yıllarda komşu oturmalarına gidilirdi. Uzun kış gecelerinde ayaklarımıza karlar dola dola taş duvarlı, bahçeli, merdivenli evlerden bir diğerine ziyarete gittiğimiz günleri daha dün gibi hatırlarım. Üzerimizdeki karları silkeleyip içeri girince birkaç hal hatır sormadan sonra büyükler sohbete başlar ben de evin bütün eşyasını incelemeye koyulurdum. Genelde benzer eşyalar bulunurdu herkesin evinde. Masa üstünde saatin tik taklarına göre hareket eden yem yiyen tavuk figürü bulunan bir çalar saat, uzun dar bir boynu geniş tabanı olan cam sürahi, masayı örten kanaviçe işlemeli etamin bir örtü, çıtırdayarak yanan soba üzerinde kalaylı bakır bir güğüm, vefat eden aile büyüklerine ait birkaç siyah beyaz fotoğraf ve bütün ayrıntılarıyla duvarın büyük bir bölümünü kaplayan resimli duvar halıları. Çocukluk yıllarımda hayal dünyanın vazgeçilmez kuyularıyla duvar halıları. O halılar benim için saklanılacak ve hayal kurulacak derin kuyulardı.

Çoğunlukla geyiklerin bulunduğu bir orman manzarasını işleyen bu halılarda bazen de Hz. İbrahim'in oğlunu kurban ederken ki anı betimleyen dini içerikli resimlerde olurdu.

O zamanlar televizyonlar hep açık olmazdı. Akşamları ve hafta sonları açılırdı. Üstelik çoğu komşumuzun evinde televizyon da yoktu. Benim uyarıya aç zihin dünyam böyle büyük ve canlı renklerle karşımda duran bu resimlere dalar giderdi. Bazen de resmin devamında neler olabileceğini düşünürdüm. Resimdeki canlıları hareket ettirir, onları konuştururdum.

Kadınların birbiriyle gülüşüp şakalaştığını, geyiklerin kaçıştığını, aslanların kükrediğini, suların şırıldayarak aktığını, tavus kuşunun kanadını kocaman açtığını hayal ederdim. Bazen bu huzurlu manzarayı bozacak kötü şeyler de olabilirdi. Geyikleri kovalayan bir avcı olabildi pekâlâ ya da aslanlar geyikleri yakalamaya çalışabilirdi. Hz İbrahim elinde bıçakla oğluna hüznle bakarken belki gökten bir melek koçla inmeyebilirdi. Ya da birden, bir yağmur başlayabilir, şu dağın arkasında bir köy olabilirdi. Böyle hayallerle kendimce dünyalar kurar, eğlenirdim.

Gözümü ayırmadan saatlerce bakabilirdim bu resimlere. Her bakışında da farklı bir ayrıntı dikkatimi çekerdi. Tavus kuşunun rengârenk geometrik desenli kuyruğu, geyiklerin anlamlı bakışları, kadınların ellerinde kahve tutuşları, ayaklarını zarifçe büküşleri, elbiselerinin estetik kıvrımları... Belki bendeki resim yapma arzusunu bu halılara borçluyum ya da bana uzun düşünme zamanları sunan televizyonsuz günlere...

Anlamazsın

Sana en yakın gelen insanı
Gördüğünde anlarsın
Gördüğünde için erir
Belki de anlamazsın
Çok seven biri değil
Yürürken birilerini
Tekerlekli sandalyeye oturunca
İşte o gün anlarsın

Kurtuluş Çelebi

Yollar

Mutluluk kokan rüzgârlar
Çarparken yüzümüze
Yollar uzun
Kısa kalsın tüm şiirler
Sokak lambaları sönsün
Zindan olsun tüm yollar
Bilsin ki bütün herkes
Sevdaımsın
Yürüdüğüm o yolda
Işıklı ayakkabımsın.

Kurtuluş Çelebi

Kurtuluş Çelebi

1992 Kayseri doğumlu. Sanatın çeşitli dalları ile iştigal ediyor. Tiyatro özel zevkleri arasında, bir de şiiri seviyor.

İlk şiirleri Şiir Vakti Dergisinde yayınlandı. Acemi Kalemlerin ağabeyi sayılır.

Şiir Vaktinde yazmaya devam ediyor.

Acemi kalemlerin yüreğini ısıtmaya devam edecek.

DUVARLARI KALDIRMAK

Zehra Meral Konşuk İVECAN

Hani fantastik filmlerin bazılarında sıra dışı kitaplar buluyorlar ya; kahramanlar kitabın içine giriyor ya da kitap kahramanları dış dünyaya çıkıyor, ben okuduğum çoğu kitapta bu duyguya kapılıyorum. Benim için kitaplar sihirli bir dünyaya aittir. Elime bir kitabı aldığımda onu bir müddet tutup sonra açarım.

Her kitapla o kitabın diyarına yolculuk yapıyoruz. Görmediğimiz yerlere gidiyor bilmediğimiz dünyalar keşfediyor, onlarca yeni şey öğreniyoruz. Kimileriyle öğreniyor, kimileriyle şaşıyor, kızıyor, gülüyor, ağlıyoruz. Ama asla tepkisiz kalamıyoruz. Kitaplar, bizi, onların kapağını açtığımız andan itibaren ister istemez mekânlarına davet etmiş oluyor: “Ev yakınına buyurun” hesabı. Hangimiz okuduğumuz kitaplarda geçen mekânların bir köşesine ilişip kahramanları onların ruhu bile duymadan takip etmedik ki? Mesela ben; Çalılık’unda, Feride ile Kamuran, enişterileri onları yalnız bırakıp gittiğinde baş başa kaldıklarını zannediyorlardı yanı başlarında mutlu bir gülümsemeyle onları seyrettiğini bilmeden. Ya da ‘Ateşten Gömlek’i okurken; kan kokan siperlerin içinde, kulakları sağır eden bombaların dehşetiyle ürperdim. Ve binlerce mekânı kitaplarım sayesinde ziyaret ettim.

Kitap okurken asla bulunduğum yerde değilimdir. Ruhum nasıl ki uyurken rüyalar âleminde seyahat ediyor; okuduğum kitapların kapağını kaldırdığım anda da kitaplar âlemindeki seyahatime başlıyorum. Artık bir orman mı olur, eski çağlar mı olur, büyük bir anakent mi olur; Allah ne veriyse. Mesela en son “Risale-i Dürr’iye” sayesinde Çin’de Gui’nin ve Usta Li’nin yanındaydım.

Şimdiye kadar yediğim hiçbir yemekte, içtiğim hiçbir içecek, okumaktan aldığım lezzeti alamadım. Etkisinden günlerce kurtulamadığım, aylarca kurtulamadığım, yıllarca kurtulamadığım kitap kategorilerim bile var. Öyle çok şey öğrendim ki şükürle yâd edeceğim. Her okuyuşla, insan denen sırlı hazinenin bulunuş haritası biraz daha netleşiyor. Ne olduğumuzdan ziyade, aslında, ne olmadığımızı sorguluyor bize. O yüzden okudukça bilgiye olan açlığımız da artıyor. “Daha fazla okumalıyım” diyor, bilgi açlığını yeni bir kitapla bastırmak istiyorum; ama olmuyor! Çapkın beynim, daha birini bitirmeden, görür görmez beni baştan çıkaran diğer bir kitabı okumayı hayal ederken buluyor kendini.

“Kitap okumuyorum” diyen insanlara o kadar şaşkınlıkla bakıyorum, onları o kadar anlamıyorum ki önce doğru anlamış mıyım diye tekrar sormak durumunda kalıyorum. Çünkü “kitap okumuyorum” cümlesi, benim kulak kıvrımlarında “ben yalnız nefes alan, temel ihtiyaçlarını gören sıradan bir canlıyım” hükmüne dönüşüyor.

İlk emri “oku” olan bir dinin mensubuyum. Hal böyle iken benimle aynı inançtan olan herkese daima şunu söylüyorum:

-Yaradan bana “oku” diye emretmişse okumamak bir tercih olamaz benim için.

SİL BAŞTAN

Emine Çoban

Ne zaman sahipsiz kaldığımı hissetsem, ne zaman umudum tamamen tükendi desem, derin bir nefes alır, başımı göğe kaldırıp semayı seyre dalarım. O uçsuz bucaksız gökyüzünün bir köşesinde beni de sahiplenecek biri mutlaka vardır. Hatta belki de yağmur olup yağacak umut dolu bulutlar gizlidir diye düşünürüm. Bugünde öyle yapabilmeyi çok isterdim ama kafamı kaldırdığımda gökyüzü yerine gri beton duvarla karşılaştım. Pencereye çıkmayı denedim fakat orayı da kapatmışlar, tıpkı bir kafes gibi ufacık deliklerden hava girmesini beklemekten başka çare bırakmamışlar. Sağıma soluma, önüme arkama her yanıma baktım, artık başım dönmeye başladı. Beynimin bana bir oyunu muydu yoksa serap mıydı bilemem ama bir an onu gördüm, yanına doğru hiç bitmeyecek bir hasretle yaklaştım ama bacaklarım beni taşımak istemiyordu, bir adım, bir adım daha hareketsizce durmuş gri duvarları izliyor ve beni görmüyordu. Bağırarak istedim, boğazımı yırtana kadar haykırmak istedim ama yapamadım, sesimi bulamıyordum, kurumuş bademciklerim dilime yapışmıştı. Asır gibi bir zaman geçti ve ben hala yürüyorum, onun yanına gitmek ve onunla beraber bu daracık odadan kurtulmak için can atıyorum. Attığım son adımla beraber onun oturduğu sandalyeye tutundum.

Bir anlık rüya kâbusa dönüştü, o gitmişti. Gözlerim yorulana kadar odanın her yanına baktım ama yoktu. Gri küflü duvarlar ve bir sandalyeden başka odada hiçbir şey yoktu. Can havliyle kendimi yere attım, ağlamak istiyordum; içim dışıma çıkana kadar, yüreğim gözyaşlarımla yıkanıp tertemiz olana kadar ağlamak istiyordum ama gözyaşlarım yoktu duygularım da yoktu. Yalnızca kalbim, ben ve korku, içimde başka hiçbir şey yok. Oda üzerime geliyor, bir an önce buradan çıkmak istiyorum ama bu odada kapı yok. Ben nasıl geldim buraya?

İşte her şey o an başladı, tek bir soru bomboş gri betonda yankılandı; ben nasıl geldim buraya? Burada doğmamıştım. Galiba tek hatırladığım şey bu, burada doğmamıştım. Yaralı değilim, öyleyse biri beni zorla buraya kapatmadı. Bu bir kâbus, bu bir kâbus, yalnızca bir kâbus bu kadar korkunç olabilir ama ne acıdır ki kendimi hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim. Etrafıma tekrar göz gezdirdim; bir masa, bir sandalye ve bir yataktan başka hiçbir şeyin olmadığı odaya saatlerce baktım, sanki ben baktıkça bir kapı oluşacakmış hissiyle kapının olması gereken duvarı, bakarsam gökyüzü belirecekmiş gibi pencere olması gereken delikleri saatlerce inceledim.

Kaç saattir buradayım bilmiyorum her bir saniye sanki bir yıl gibi geçmek bilmiyor. Sığınabileceğim en ufak bir gerçeklik bile yok. Onu tekrar görmek istiyorum yalnızca onu düşünüyorum ama o gelmiyor. Tuhaf. Kafanıza girmiş ve sürekli bağırarak verdiğiniz kararları eleştirerek sizi hasta eden birini özlemezsiniz ama ben şu an her şeyden çok onu özleyorum. Kafamın içi gereksiz bir şekilde fazla sessiz ve ben buna alışık değilim onun beni aşağılayan sinir eden sesini geri istiyorum.

Hayır, hayır ben neler düşünüyorum. Sakın geri gelme seni istemiyorum. Kendi kararlarımı kendim almak istiyorum. Senin her otobüse bindiğimde açık kapıdan atlamamı söylemeni ya da elime her bıçak alışımında onu saplayacağım en doğru yerin kalbim olduğunu söylemenden bıktım. Ne zaman yeni biriyle tanışsam onun aslında beni sevmediğini beni yalnızca senin seveceğini başkalarının beni aldatacağını söyleyip ilişkilerimi mahvetmenden sıkıldım.

KIZIL KARANLIK

Fatma DAĞLI

Etraf gözlerimi kamaştıran bembeyaz bir yorganla kaplıydı. Tipileyen karın havada oluşturduğu gelişigüzel savrulmalar önümü görmeyi iyice zorlaştırıyor, irili ufaklı tepecikler kollarını açmış duran hayaletleri andırıyordu. Dizlerime kadar birikmiş karda bata çıka yürürken, bir görünüp bir kaybolan siyah botlarımla, ayaklarımın altında gıcırdayan beyaz zeminin oluşturduğu tezat, ruhumdaki karmaşaya eşlik ediyordu sanki. Saat tam altıda buluşma noktasında olmamızı istemişti Yogi Hoca. Bir yanımda annem, bir yanımda babam ve omzumdan koluma yayılan dayanılmaz ağrıyla Zirve oteline doğru yol almaktaydık.

Omuzlarımda ağrı, ellerimde şişme ve uyuşma şikâyetleriyle beyin cerrahisi polikliniğine gideli neredeyse yedi yıl olmuştu. Doktor MR sonuçlarına şöyle bir göz atmış, kendisi için belli ki oldukça sıradan ama benim için dehşet verici, bilgiç bir tavırla:

“ Ameliyat gerekli efendim. C3-4 ve C5-6 omurları arasında ciddi düzeyde boyun fıtığınız var. Yarın gelin yatış işlemlerinizi yapalım” demişti.

Elimde analiz raporları, başım önüme eğik, şaşkın bir tavırla kaçarcasına çıkmıştım o kasvetli odadan. Ne ertesi ne de başka bir gün bir daha o polikliniğe uğramadım.

Annem de yıllarca aynı hastalıktan mustarip olmuştu. Çocukluğum ve gençliğim, gündelik yaşantısına boyun kaskı içinde devam etmeye çalışan annem için üzülmekle geçmişti. “Artık bu şekilde yaşamaktan bıktım diyene kadar ameliyat olma” demişti annemi muayene eden uzman. O da boynundaki prangayla, sabırla, esareti andıran yıllar geçirmişti. Ta ki olağanüstü diyebileceğim bir kış gününe kadar...

Annemin gördüğü bir rüyanın gerçekte tevafuk etmesi; mucize sayılabilecek bir olaya imza atmıştı. Rüyasında; karlı bir dağda, ellerini göğüs hizasında kaldırmış, avuçlarının içi karşıya dönük, peş peşe sıralanmış onlarca hastayla beraber beyazlar giyinmiş silüetlere doğru

yürürken görmüş kendisini. Sıra ona geldiğinde:

“Siz kimsiniz? Doktor musunuz yoksa hoca mı?” diye sormuş. İçlerinden birisi:

“Biz ne doktoruz ne de hoca. Sadece âlim olan kişileriz” şeklinde cevap vererek, annemin sağ ve sol omuzlarına doğru bilmediği dilden duaya benzer bir şeyler okumuş ve yüzükoyun yere karların üzerine uzanmasını istemiş. Yerde de masaja benzer hareketler yaparak anneme “Geçmiş olsun. Artık kalkabilirsin” dediklerinde birden uyanmış. Gördüklerinin şaşkınlığı içerisinde babamı uyandırıp rüyasını anlatmış. Babam mahmur gözlerle:

“Dağda doktor da olmaz ama hayırdır inşallah hatun.” diye cevap vermiş ve ardından uyumaya devam etmişler.

Rüyanın üzerinden üç hafta geçtikten sonra, yarıyıl tatilinde kayak yapmak için gittiğimiz Karlıdağ Dinlenme Tesisleri’nin lobisinde otururken Kuveytli bir grubun içinde, annemin ifadesiyle garip görünümlü, bana göre heybetli duruşu olan bir adamla karşılaştık. Esmer tenli, top sakallı, derin ve delici bakışları olan, oturduğu yerde herkesten daha dik duran, orta yaşlı olduğunu tahmin ettiğimiz -ancak sonradan yetmiş üç yaşında olduğunu öğrendiğimiz- bir adamdı bu. Bakışları annemin üzerindeydi ama bir taraftan da boşluğa bakıyor gibiydi. Yanımızda akrabalarımızdan kayak öğretmenliği yapan bir genç vardı. Bize karşıımızda oturan bu sıra dışı adamın dünyaca ünlü bir Yogi olduğunu ve tüm kemiklerini söküp yeniden takabildiğini anlattı. Annem şakayla:

“Amaaan! Benim kemiklerimi de söküp yeniden takabilir mi acaba? Şu boynumdakinden bir kurtulsaydım ” dedi. Bunun üzerine:

“ Tamam, Kadriye teyze” dedi akrabamız. “Yogi Hoca, Doğan abimin arkadaşı olur. Bir sorduralım” diyerek ayağa kalktı. Tabii ki Yogi Hoca’nın o zamana kadar, ünlü simalar da dâhil, eklem ve kas hastalığı olan birçok kişiyi tedavi ettiğinden henüz haberimiz yoktu. Bu sadece öylesine sorulmuş bir soruydu. Biraz sonra annemle ilgileneceğini öğrendiğimizde

kulaklarımıza inanamadık. Tesisin boş bir odasında muayeneye başladığında tıpkı annemin rüyasında gördüğü gibi sağ ve sol omuzlarına doğru ayetler okumuş. Sonra ellerini kullanarak boyun omurlarını kontrol etmiş. Ardından boyun kaskının kaslarını eritmiş olduğunu, şimdi gideceğini ancak bir hafta sonra tekrar geleceğini ve annemi tedaviye alacağını söyleyerek oradan ayrılmış. Tekrar geleceğine pek ihtimal vermiyorduk ama tam bir hafta sonra Yogi Hoca gelmişti ve annemi getirmemiz için haber yollamıştı.

“Bir otel odasında nasıl tedavi yapılır? Hiç tanımadığımız bir adama nasıl güvenebiliriz?” gibi sorular zihnimizde dolanıp dururken annem tam bir teslimiyetle hazırlıklarını yapmaya başlamıştı bile...

Nihayet otelin lobisindeydik. Yogi Hoca o ihtişamlı duruşuyla bizi bekliyordu. Kendi odasının yanındaki odayı bize ayırtmıştı. Saat altıda tedaviye başlayacaktı. Otel görevlisinden fazladan birkaç battaniye ve havlu getirtmemizi istemişti. Kurulmuş robotlar gibi ne istiyorsa hiç sorgulamadan yapıyorduk. Hazırlıklarımızı bitirdikten bir süre sonra kapı çalındı. Yogi Hoca elinde ağır olduğu belli olan bir çanta ve eşiyile birlikte içeri girdi. Annem rüyasını ona da anlattı. Hiç şaşırmadı. Manidar bakışlar ve muzip bir gülümsemeyle:

“Ruhların kardeşliği” dedi sadece. “Sen çağırdın ben de geldim.”

Kısa bir sohbetin ardından hepimizi dışarı çıkardı. Merak içindeydik, dualar ediyorduk. Yaklaşık yarım saat sonra içeriden “böğürtü”yü andıran bir ses yükseldi. Annemin sesiydi bu. O an hissettiğim korku midemde korkunç bir bulantıya neden olmuştu. Olduğum yere çöküp kalmıştım. Yüzüm sapsarı, endişeli gözlerle kapının koluna odaklanmış beklerken; Yogi Hoca:

“İçeri gelin” diye seslendi.

Annem, katlanarak üst üste serilmiş iki battaniyenin üzerinde yerde sırt üstü yatıyordu. Yanına yaklaştım. Seslendim. Gözlerini açtı ve gülümsedi. O anda içimi tarifi imkânsız bir ferahlık doldurdu. “Çok şükür!” dedim içimden. Annem iyiydi. Yogi Hoca vereceği talimatlara uyduğu sürece her şeyin düzeleceğini ve annemin eski sağlığına kavuşacağını söyledi.

Hepimiz rahatlamıştık.

Annem, hiç aksatmadan Yoga hareketlerini yapmış ve hocanın verdiği tüm talimatlara uymuştu. Aradan birkaç ay geçti. Tedaviden önce bir bardağı dahi tutamayacak derecede güç kaybına uğramış elleriyle artık dolu çaydanlıkları bile kaldırabiliyordu. Evet, annemdeki değişimi yaşayarak görmüştük.

Bugün ameliyata direniş göstermem, alternatif çözüm yollarının olduğunu bizzat yaşayarak görmüş olmamdan kaynaklanıyordu. Ama korkuyordum, hem de çok. Çünkü o gün annemden çıkan “böğürme”ye benzer ses bugün hala kulaklarımda çınlıyordu. Nasıl bir acı çekmişti kim bilir? Bir taraftan da omurganın yapısı, omurilik, sinirlerin zarar görme ve felç kalma riski aklıma geldikçe duyduğum endişe arttıkça artıyordu. Ama karşı konulamaz bir güç beni Yogi Hoca’nın yanına doğru iteliyordu. Otele vardığımızda Yogi Hoca’yla lobide buluştuk. Biraz sohbet ettikten sonra hazırlıklarımızı tamamlamak için bize vakit verdi. Saat tam altıda, o bilge adam -yine elinde çantası- olanca ihtişamıyla odanın kapısında duruyordu.

“Selamün aleyküm” dedi gülmeyi andıran sesiyle. Konuşmasında insanın içine işleyen ve karşısındakini adeta hipnotize eden bir güç vardı. Ağır ama büyük adımlarla ilerleyerek yürüdü ve odadaki yataklardan birinin üstüne bağdaş kurarak oturdu.

“Otur” dedi. Yatağın kenarına iliştim.

“Benim gibi otur” dedi. Ben de kendimi yatağın üstüne çekerek yüzüm Yogi Hoca’ya dönük mahcup bir edayla bağdaş kurdum. Gözlerime bakıyordu ancak içimi görür gibiydi. Bir şey söylememiştim ama o tedirginliğimin farkındaydı. Vakur duruşuyla konuşmaya devam etti:

“Bak kızım! İçimizde; Allah’ın bize bahsettiği, kendi zerresinden üflediği bir güç var. Ama onu değerlendirmesini bilmiyoruz. Ben sadece bilgimi uyguluyorum. Şifa Allah’tan gelir. Onlarca insan tedavi olabilmek için bana başvuruyor lakin çoğuna cevap veremiyorum. Yıllar önce anneni manevi kızım kabul ettim. Seni de torunum olarak görüyorum ve yardım etmek istiyorum. Ama tereddüdün devam ettiği sürece

tedaviye başlamam doğru olmaz. Henüz çok gençsin, ameliyat olur ve pişman olursan, omurganın doğal yapısı bozulacağı için sana bir daha müdahale edemem.” dedi.

Söyledikleri beynimde yankılanırken bir karar vermek zorunda olduğumu biliyordum. Aslında kalben doğru olacağını hissettiğim şey mantığımın çelmesine takılıyordu. Sonunda beni tedavi etmekten vazgeçer diye:

“Tamam hocam” dedim ve kendimi Yogi Hoca’nın sihirli ellerine teslim ettim. Hiç kaybolmayan ciddiyetinde gizlenen samimi bir tebessümle:

“Allah’ın izniyle şifa bulacaksın. Korkma.” dedi. Ardından odadaki diğer kişileri dışarı çıkardı. Yere sermiş olduğumuz battaniyenin üzerine yüz üstü uzandım. Özel olarak hazırlanmış bir yağla uyguladığı masajın ardından tek tek omurlarımı kontrol etti. Sonra havluya sardığı başımı elleriyle kavrayarak hızlıca bir sağa bir sola çevirdi.

“Trrrrrtt...” Ardından fısıltıyla okuduğu duaların eşliğinde avuç içi sırtıma bakacak şekilde, boynumdan belime doğru elini hareket ettirdi. Bedenime temas etmediği halde omurlarımın titreşerek yukarı doğru çekildiğini ve bedenime belli belirsiz bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Biyoenerji dedikleri şey bu olmalıydı. Vücudumuzda saklı olan ve çoğumuzun kullanmayı bilmediği o muhteşem enerji...

Ardından beni sırt üstü döndürdü. Gözlerimi kapatmamı istedi. Yüzüme bir havlu örttü. Belimin altından -çıkardığı şangır şungur seslerden zincirden yapılmış olduğunu anladığım- bir kemer geçirdi. Kollarını omuzlarımı da kavrayacak şekilde bedenime doladıktan sonra, ayaklarını belime taktığı zincir kemere yerleştirdi. Kalbimi namazdaymışım gibi Allah’a bağlamamı istedi. İşte bu benim için çok zordu. Çünkü traksiyon (çekme) zamanının geldiği anlamıştım. Annemin çıkardığı “böğürme” sesi yine kulaklarımda yankılanıyordu. “Ya felç olursam” korkusu da kendimi gevşetmeme engel oluyordu. Yogi Hoca bekliyordu. Ben, beynimde cirit atan bu düşüncelerle boğuşurken bir ara yorgun düşmüş ve kendimi bırakmış olacağım ki tam o sırada vücudumdan çıkan korkunç bir sesle irkildim.

“Hşşşşşşşşşşşş”. Ama nasıl bir hşşşşşşşşşşşş.

Sanki içimde bir yerlerde koca koca taşlar ufalanmış da kum tanelerine dönüşmüştü. Bedenim adeta zerrelere ayrılıp yeniden birleşmişti. Canımın çok yandığını hatırlamıyorum ama özellikle kafamda büyük bir basınç hissediyordum. Kafatasım çatlayacak beynim sanki dışarı fırlayacak, gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi bir basınç... Kanı, kalbim değil de beynim pompalıyor gibiydi. Tüm vücudumda hafif elektrik çarpmasına benzer titreşimler vardı. Kulaklarımda bir uğultu, gözlerim tavana dikili inleyip duruyordum. Yogi Hoca:

“Gözlerime bak!” diyordu o gürleyen sesiyle. Kendimi zorlayarak bakışlarımı ona yönelttim. Karşımda karanlıkta parıldayan iki kızıl alev topu vardı sanki. Gözlerim gözlerine mihlanmıştı. O anda başımı ellerinin arasına aldı ve parmaklarını şakaklarıma bastırdı. Hissettiğim o korkunç basınçtan da vücudumdaki sızılmalardan da eser kalmadı. Hepsi Yogi Hoca’nın gözlerindeki “kızıl karanlığa” gömülmüş, orada eriyip gitmişti. Vücudumda büyük bir rahatlama vardı.

Traksiyondan önce beynimi kemiren düşünceler tekrar ortaya çıkmış, karşımda sırtıma başlamışlardı bile. Belli ki kendime gelmişim. Çaktırmadan el ve ayak parmaklarımı oynatarak felç olup olmadığımı da kontrol ettim bu arada. Her şey yolundaydı.

Yogi Hoca ellerimi göğsümün üzerinde birleştirdi. Başımın altına bir yastık koydu. Üzerimi battaniyeyle örttü.

“Geçmiş olsun. Yoga hareketlerini ihmal etmeyeceksin, kaslarını güçlendireceksin. Bundan sonra söylediklerimi uygularsan rahat yaşarsın” dedi. Gülümsedim.

“İnşallah hocam. Allah razı olsun. Çok teşekkür ederim” dedim minnetle. Felç olmamıştım ya artık iyileşeceğimi biliyordum. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Kendimi uykunun huzurlu kollarına bırakmamam için hiçbir neden kalmamıştı.

Roman Okumak / Anlamak

SIDDHARTHA

Melike ÇELİK

Yaşamın özünü aramanın kaç yolu vardır kim bilir ve çoğu zaman aramak mıdır bulamamanın nedeni? Siddhartha; şiir gibi ılık ılık esen bir rüzgâr, yalnızca kendisini gönülden dinleyenlerin duyduğu bir nehir, yaşamın döngüsünde birbirine benzeyen babalar ve oğullar.

Siddhartha, bir yolculuk hikâyesi midir yalnızca? Her kader bir yolculuk değil midir bu hayat yolunda; aradığını bulmaksa yolculuğun amacı. İnsanoğlunun arayışı dünyaya geldiği ilk anda başlar. Ana rahminden ilk kopuş ve orada sahip olup da dünyaya gelişle yitirdiği erdemin peşine düşüş... Amaç bu yolculukta bulmak mıdır aradığını yoksa yalnızca yolda olmak mıdır Govinda gibi.

Kitap Siddhartha'nın ilk arkadaşı Govinda ile başlar ve onunla son bulur. Tıpkı oğulların bir gün babalarının kaderlerini yaşaması gibi ve tıpkı yaşam döngüsünün hiç kopmadan yüzyıllardır dönmesi ve bütünün mükemmelliğini yaşatması gibi; yolculuklar da bir döngüdür başladığı yerde son bulan. Kayıkçı Vasudeva da öyle dememiş miydi Siddhartha'yı ilk gördüğünde: **"Bunu da ırmak öğretti bana; her şey dönüp gelir! Sen de, Samana, yine döneceksin buraya. Eh, güle güle git şimdi..."** Irmak da; buhar olur, bulut olur, yağmur olur, su olur, yine döner ırmak olmaz mı?

Siddhartha, Brahman bir babanın oğlu. Nirvanaya ulaşmak için günlerini meditasyon yaparak, Tanrılarına sungular sunarak yaşayan bir Brahman o da. Ne var ki, çok sürmez aradığı erdemi bu yoldan elde edemeyeceğini anlaması. Her yolculuk bir uyanış ile başlamaz mı? Siddhartha da uyanır uykusundan ve babasını zorla da olsa ikna eder, düşer yollara; Samana olmak, dünya zevklerinden arınıp çile çekerek hakikati bulmak için. Bu yolculukta Govinda da yalnız bırakmaz onu.

Yıllar süren Samana yaşamından sonra öğrenme susuzluğu dinmez Siddhartha'nın. Ve bir gün ünlü Buddha Gotama'nın öğretisini duymak için Govinda ile düşer yollara. Gotama'ya inansa da, onunla gönülden bağ kurarsa da Siddhartha; tüm öğretileri ve öğretmenleri, hatta can yoldaşı Govinda'yı da arkasında bırakarak çıkar tek başına içsel yolculuğuna. Ve ilk kez o zaman anlar bu hayatta yalnızlığın ne demek olduğunu. O artık ne bir Brahmandır, ne de bir Samana. Herkesle bağı kopmuştur. Yalnızca Siddhartha olmak, Siddhartha'yı arayıp bulmak için düşecektir yollara. İnsan kendisini bilmeden nasıl erebilir ki hakikatin sırrına?

Bir balık sudan çıkmadan bilebilir mi suyun ne demek olduğunu? Siddhartha'nın da öğrenmesi için; düşmesi, kirlenmesi, kibirlendiği dünyanın zevkine dalması, aşka bulanması gerekir ki; kaybettiğinin kıymetini bilip aradığını bulabilsin. Değil mi ki her şey zıddıyla bilinir? Ya da Siddhartha'nın dostuna dediği gibi **"Hiçbir gerçek yoktur ki karşıtı da gerçek olmasın"**.

Gün gelir, uyanır Siddhartha; açgözlülüğün, zevk düşkünlüğünün kendisini sarhoş ettiği küçük insanların dünyasından. Nasıl ki şafak gecenin en karanlık vaktinde söker; Siddhartha da en dipteyken açar gözünü. Yıllarca çile çekerek kazandığı üç büyük erdemini kaybetmiştir artık: düşünebilmek, bekleyebilmek, oruç tutabilmek. Nehrin “Om” fısıltısıyla canlanır tekrar içinde şakıyan kuş. “Om”; kutsal hece, yeniden dirilişin simgesi, Siddhartha’nın döngüsünü başa alır:

“ ... Yavaş yavaş, dolambaçlı yollar izleyerek bir büyük adamdan bir çocuğa, düşünen biriyken bir çocuk insana dönüşmüş değil miyim? Ama yine de bu yolu izlemem çok iyi oldu, yine de yüreğimde şakıyan kuş ölmedi, yaşıyor. Ama yol da yoldu doğrusu! Yine bir çocuk olup yeniden başlayabilmek için pek çok budalalıkta buldum, pek çok kötü huy edindim, pek çok hata işledim, pek çok iğrençlik, düş kırıklığı ve umarsızlık yaşadım. Ama iyi oldu böylesi, yüreğim yaptıklarımı onaylıyor, gözlerim gülümseyerek onaylıyor. Esenliğe kavuşabilmek, Om’un sesini yeniden işitebilmek, yine doğru dürüst uyuyup doğru dürüst uyanabilmek için umutsuzluğa kapılmam, düşüncelerin en aptalcasına, intihar düşüncesine kafamda yer verecek kadar alçalmam gerekiyordu. Atman’ı benliğimde yeniden bulabilmek için budala birine dönüşmem, yeniden yaşayabilmem için günah işlemem gerekiyordu. Yolum daha nereye götürecekti beni? Acayip bir yol, dönemeçler çizerek ilerliyor, belki de bir çember çiziyor. Nasıl ilerlerse ilerlesin, izleyeceğim bu yolu.”

Siddhartha, nehri öğretmen bilir kendisine ve dinlemeyi öğrenir. Bulması için yaşamın ruhunu, öz benliğini, Tanrıyı; bir sınavı daha vardır. Sevgiyi öğrenir oğlunun gelişile ve birine tutkuyla bağlanmayı. Ve bilir ki bazen sırf sevdiği için özgür bırakması gerekir altın kafeste sakladığı kuşu. Aksi halde sevgi de güzel davranış da ceza olur karşısındakine. Nirvanaya ulaşmak için sevmek gerekir her bir maddeyi. Taşı bile taş olduğu için sevmek.

Bu yolculukta, Kayıkçı Vasudeva mitolojik olarak yaşlı bilgedir. Bilgi, idrak, sezgi, iyi niyet ve yardımseverliğiyle yol gösterici olur Siddhartha’ya. Nehir ise, Yunus Peygamberi yutan balina, Yusuf’un düştüğü kuyu misali Siddhartha’ya sahip çıkar, yeniden dirilişin vatanı olur.

Kara Tren

Erzurum’dan Kars’a giden kara tren
Sevdiklerimi getirmiyorsan
Ne olur, düdüğünü çalma
Hasankale’den geçerken

Erol Metin / Erzurum

ÖZLEM

Çocuklarım olursa eğer
Alabilirsem onlara
Renk renk balonlar
Çeşit çeşit oyuncaklar
Ve bisiklet alacağım

Hiç kimse yokken
Onlarla doya doya
Ben oynayacağım

Erol METİN

YÜREK TAŞI

Mesut HEKİMHAN

Vakit güneşin ışıklarını soldurmaya yeni yeni başlıyordu. Daha on üç yaşında olmasına rağmen hayat en soğuk tecrübelerini en acı darbeleriyle vurmuştu sırtına Safer'in.

Soğuktan çatlayan ellerini delici bakışlardan saklamak istercesine dizlerinin altına sıkıştırdı. Güneşin bakışlarını çevirdiği yöne dikti tekrar yorgun gözlerini.

"Neden?" dedi, "Nasıl bu hale geldi dünya böyle." Hâlbuki her insan bir kalp taşıyordu ve hassas duygularla yüklü olmalıydı...

Evrenin uzak köşelerinden birinde bir ışık denizinin ortasından bir gök taşı fırlayıverdi. Büyük bir hızla kendi galaksisinden uzaklaşıyordu. Bir yanı sivri, bir yanı küreyi andıran görünümüyle turkuaz renkte bir insan yüreğini andırıyordu. Geriye, fırladığı ışık denizine bakarak:

"Neden?" diye sordu kendi kendine. "Sahibim neden uzaklaştırıyor beni kendisinden acaba. Yaraticım beni cezalandırıyor mu yoksa. Oysa burada öyle mutluydum ki..."

Büyük küçük binlerce yıldız, gezegenler ve farklı büyüklükteki gök taşlarının oluşturduğu yuvasından ayrılan taş, "Işık Denizi" adını verdiği evinden uzaklaşırken bir daha baktı geriye.

"Işık huzmeleri arasında bir daha dans edemeyecek miyim? Hem uzay gittikçe soğuyor ve soğutuyor bütün zerelerimi."

Arkasında görececek bir şey kalmayana dek baktı ardına, artık dönemeyeceğini anladığında ilerlediği yöne verdi dikkatini...

Evet, soğuk olan uzayın kendisi değilmiş. Sanırım yeni yıldız oluşumlarına hazırlanan bir gaz bulutunun yakınlarından geçiyorum. Ne garip değil mi? Parlak ışığı ve yakıcı sıcaklığıyla bir yıldız olabilmek için öncelikle soğumak gerekiyor. Soğuşu yaşamadan sıcak bir yıldız olamıyorsunuz.

Çok garip varlıklar şu yıldızlar. Ne kadar küçük olurlarsa o kadar uzun ömürlüler.

Büyüdükçe ömürleri de kısalıyor. Neden büyümek isterler ki bilmem, benim gibi bir gök taşının bile ömrünü daha uzun görüyorlar tüm yıldızlardan. Acaba büyük olmak istesem benim de ömrüm kısalır mı?

Safer, bir karanlık geceyi daha evsiz geçireceğini hatırladı bir anda. Yağmur sularının zamanla yumuşatarak çürütmeye başladığı bankın tahtalarında gezdirdi bir süre ellerini. Üzerine örtecek bir karton bulabilirse şanslı sayacaktı kendini.

İç savaşın getirdiği yıkımlarla tüm ailesini kaybetmişti. Kim bilir belki de adresini şaşırان bir şarapnel parçası onu da alıp götürecekti yıldızlar ülkesinde ailesinin yanına. Ekmek, su gibi bedensel ihtiyaçları yoktu sanki sevgiye ve barışa acıkmıştı Safer.

Güneşin kıızıla dönmeye başlayan rengine aldırmandan geçiyordu zaman. Çatlayan ellerinin üzerinden süzülen bir damla kan sızıverdi toprağın sinesine.

Bakalım bu gidiş nereye götürecekti beni. Kendim gibi onlarca uzaya savrulmuş gök taşı varmış meğer. Ooo! Bütün kötülüklerin kaynağı olan bir karanlık cüceye yaklaşıyorum. Ya beni de çekip alırsa karanlık dünyasına. Yoo, onun karanlık bedenini büyütecek bir zerre dahi olmak istemem. Hem baksanıza şunun haline ne kadar da büyümüş kara bedeni. Neyse ki hızlı hareket ediyorum. Böylece çekim alanından da etkilenmeden kurtulacağım ondan. —

Bir de şu kara delikleri sevmiyorum, olur da kendilerine çekerlerse ne olacağımızı hiç kimse bilemiyor. Karanlık yüzünün ardında daha güzel bir evrenin olmadığı kesin. Çaresizler, umutlarını karanlığa bağlasalar da sonuç bu olacak. Karanlık yutup yok edecek onları. Düşünmesi bile ürkütüyor beni. Yakınından bile geçmek istemem.

Olur ya bir gün ben de bir gök cismine karışır ve etrafıma ışık saçabilir hale gelir miyim

bilmem. Başka varlıkları ışıqla aydınlatılabilmek, benim gibi her gök taşının hayali bu olsa gerek.

Şu pırıl pırıl parıldayan yıldız mavi rengimi biraz daha aydınlattı sanki. Yörüngesine girip ömrümü onun aydınlığında geçirmek isterdim. Gerçi çevresini saran başka gezegenler de var. Benim varlığımdan haberdar olup çeker mi kendine acaba. Umarım buradan da çekip gitmem.

Şu rengi bana benzeyen mavi küre çekiyor sanki beni. Evet, gittikçe yaklaşıyorum ona doğru. Mavi, yeşil ve kahverengi karışımı. Çok güzel, benim bir parçam gibi canlılığını besliyor.

İçim ısındı sanki farklı renkler olduğu gibi farklı sesler ve varlıklar da var üzerinde. Işık huzmelerinin ve halelerinin sıcaklığını hissettirdi bana. Evrenin en güzel yeri burası olabilir mi dersiniz?

İnsan olmalı üzerinde yaşayan hareketli canlılar, çok eski bir taştan duymuştum onları. Demek ben de karşılaşacağım onlarla.

Ama yolunda gitmeyen bir şeyler var sanki. Gittikçe daha çok ısınıyorum ve küçük parçalar kaybediyorum acı çekerek bedenimden.

Gezegen üzerindeki bu parlamalar ve ateş saçan patlamalar da ne? Yoksa insanlar mı

buna sebep? Nasıl olur böyle bir şey. Kendi kendilerini nasıl yok edebilir insanlar.

Safer bir süre yıldızları ve kutup yıldızını seyrettikten sonra daldığı derin hülyalardan uyanarak iç geçirdi.

"Ah!" dedi. "Ah, şu insanlar kutup yıldızı Polaris'ten örnek alsalar da tekrar baksalar dünyaya. O, yerinde sabit durdukça tüm yıldızlar çevresinde birer pervane gibi dönüyorlar. Ve hiçbir yıldız onun kadar yol göstermiyor bizlere."

Sağ elinin işaret parmağını kutup yıldızına çeviren Safer aynı anda bir yıldız kaymasına şahit oluyor ve heyecanla gözlerini açabildiği kadar açarak:

"Bitsin bu savaşlar, anasız, babasız kalmasınlar, hiçbir çocuğun kalbi yanmasın bu gök taşı gibi..." diyordu gözlerinden süzülen yaşları silerken.

Of, bedenimi saran ateş, bir yıldız mı dönüştürüyorsun beni yoksa yakıp yok mu edeceksin bedenimi.

İnsanlar kendi kinleriyle birbirini yok ederken beni de yakan kahrım olmalı. Bu kinin cezası mı yoksa beni saran ateş. Paramparça ufalanıyor ve yanarak yok oluyorum gittikçe...

"BİR GÜN YAZMAYI ÖĞRENMİŞ OLMAYI ASLA İSTEMEDİĞİM DOĞRUDUR."

Sonay KARASU

Kendi kendimle olan sınırsız bir sohbeti benim için yazmak, algılayabildiğim kadar üretebiliyor, konuşabiliyor ve suskunluklarımı da yazıyordum. Bir gün bunu iyi yapabildiğimi düşünmek ise artık yapamayacağım anlamına geliyordu benim için... Gördüğümü, duyduğumu, okuduğumu ve en önemlisi ne hissettiğimi tekrar benliğimde harmanlayabilmeyi öğretiyordu bana harfler...

Uzun ve keyifli bir yolculuktan yani, bunu yaşayamamak olduğum yere sabitlenmek gibi bir kısır döngüyü getirirdi hayatıma... Yazma konusunda hep acemi kalmak, daha iyisini yazmaya çabalayarak uzunca seyahatlere çıkmak gibi adeta, başka iklimlerde, başka dünyaları keşfetmenin heyecanı ile kaleme yaren olmak. Dünyanın bütün kitaplarını okumak, çocukların gözlerinde kaybolmak, bir çınar ağacına yaslanıp başından geçenleri dinlemek... Ve milyonlarca bulutu göğsüme doldurup kendimi maviye uğurlamak. Düşünülmiş, kurgulanmış, planlanmış ve altına ben hariç herkesin imza attığı bu ömürde bırakın iyi yazmayı öğrenmeyim kalemdeşler... Öğrendiğim dediğim gün asla bir daha yazmayacağım dediğim gündür. Kalem artık kırılmıştır.

Asla evcilleştirilmemiş bir hevesin yuları ellerime mor halkalar oluşturan kadar iyi yazmamalıyım. Geveze bir yaratık karnımın içinden uzatıyor kollarını, sonra gırtlığıma oturmuş parmak izlerine rastlıyorum. Tam da bir şeyi anlatasım varken, ağzım kanadı kırık bir kuş oluveriyor. Bir de bakmışım mevsim kış, kuşlar için göç vakti... Tüh diyorum yazacaklarım kaldı başka bahara... Harflerim benim en umutlu siyah nakışlarım, bazen de en beyaz haykırışlarım...

Sustukça kötü yazıyorum. Ölene kadar susmalıyım

Türk edebiyatına Faust'tan bakmak

Osman SELÇUK

İki yüz yıla yakın zamandır edebiyatımızın ortaya koyduğu çaba Bihruz Bey'in olumsuzluklarını ortadan kaldıracabilecek bir birikim sağlamanın ötesine geçememiştir. Bu çabanın içine Nobel kazanmış romancımız olan Orhan Pamuk dâhil etmek ne kadar güçtür biliyoruz. Onun eserlerini bir kenara korsak diyebiliriz ki; niçin batılılaşamadığımızı iki yüz yıldır anlatıp duruyoruz. Bu konuyu yeterince eskitmedik mi? Artık topyekûn edebiyatımızın bu toplumun ve bütün bir insanlığın ufkuna yeni yeni olmasa bile eskimeyecek insani değerlerin gelecek yansımalarını konu edinmesi zamanı gelmiştir.

Edebiyatımız araba sevdasına vazgeçebilmelidir. Edebiyatımızın okumaları da Periveş'e güzel aşk sözcükleri bulmak için sayfa karıştırma ötesinde bir idrake yönelmeli. Ciddiyetle okumalı. Evrenin ve insanlığın gidiş istikametine yönelterek kendini derin okumalı derin yazmalı. Bilginin baştan çıkarıcılığı dönemi bu kadar uzun sürmemeli.

Goethe ikiyüz yıl önce yaşamış gerçek bir hayatın kırıntılarından dev bir eser ve tükenilirliği ondan da uzun sürecek bir düşünce bırakırken bizim kendi derinliklerimizden eski ve yeni okumalarla yaratabildiğimiz ciddi mesajımız olamaması acı değil mi? Dünya edebiyatında pek çok kişi Faust'u konu edinmiş ama kimse Goethe'e düzeyine taşıyamamıştır.

Dünyayı bir arada tutan şeyin ortaçağdan yeniçağa geçerken değişimi iyi okuyan Goethe ortaçağa yaptığı sorgulamalarını yeniçağın Tanrısına karşı da yapmış bu sorgulamaları onun büyük bir eser meydana getirmesini sağlamıştır. Para hükmünü gelecek yüz yıllar için bitirmiştir. Faust'tan hareketle bu noktada söyleyecek sözlerimiz ve yüzyıllar ötesine yakacağımız insanlığı aydınlatan meşalemiz mutlaka ama mutlaka olmalıdır. Helena'nın güzelliğinden gözlerimizi biz alamadıkça 'zaman dur geçme' desek te zaman geçip gitmektedir.

Gözlerimizi Helena'nın gözlerinden çekip insanlığın ıstıraplarına çevirmeliyiz. Bu insanlık ancak iyi bildiğimiz insanlar olabilir. Şehrimizden, kasabamızdan, köyümüzden, mahallemizden, sokağımızdan, evimizden birileri. Mehmet amcanın derdini, Hatça ninenin elemelerin, korkularını, acılarını anlatmak en doğru yöntemdir. Eğer bizim insanımızın kederlerine Afrikalıyı, Asyalıyı, Avrupalıyı ve Amerikalıyı elem duyuramıyorsak yeterince iyi ve yeterince güçlü bir eserden söz edemeyiz. Güzel yazılmış eser her şeyi güzelleştirme gücüne sahiptir.

O zaman diyebiliriz ki 'öyle güzelsin ki hayat' öyle güzelsin ki edebiyat.

Edebiyatımız gençliği ve tazeliği bu gücü Faust gibi içinde barındırıyor tek tesellimiz bu. 'Güzellik ve gençlik şimdilik her şeydir.' 'oysa ümitsizlik bir hiçtir.'

Alaca Aydınlık

Dallar eğri büğrü, yollar toz toprak...
Kuş ışıkla eabilce, aşıyan sinede...
Düşüğünden beri bağrına hüseyni Kerbela,
Kavrulur kumlar tane tane çöllerde...

Yedi kat derler göklere, yerlere yedi kat;
Mor ipliğe yaslanır bembeyaz bir orkide
Tüllere dolanır gün heyhat
Yedi renk toplanır aşure gününde...

Yediler el ele,
Kırlarsa bir sofrada...
Canlanır heybelerde balık,
Havariler ihanet yarışındadır
Son yemeğinde insanlığın...

Selçuk ŞAMİL

**Türkiye Yazarlar Birliği
Kitap Tanıtım Günleri**

TYB Kayseri Şubesinde aylık olarak düzenlenen Kitap Tanıtım Günlerinde Geçen Ay dört yazar ve dokuz kitap okura tanıtıldı.

TYB Kayseri Şubesinde her ay düzenlenen Kitap Tanıtım Günlerinin Eylül programı 30 Eylül Cumartesi günü saat 13:00 de Yoğun Burç Kültür Merkezinde yapıldı.

Programa **Muhsin İlyas Subaşı**, **Ahmet Sıvacı**, **Metin Soylu** ve **Mehmet Kaşlı**'nın yeni çıkan kitaplarıyla katıldılar. Şair ve Yazar **Muhsin İlyas Subaşı**'nın son aylarda çıkan beş kitabı, **Ahmet Sıvacı**'nın bir şiir ve bir roman olmak üzere iki kitabı, **Mehmet Kaşlı**'nın Aşk ve Şiir isimli şiir kitabı ile, **Metin Soylu** ise hatıralarıyla köyünü anlattığı "Babam ve Bizimkiler" isimli kitabı konu edinildi. TYB Kayseri Şubesi bu programla kitaba ve kitap okumaya dikkat çekmeye çalışıyor. Bu program her şeyden önce yazar ve şairlerin ilgi göstermesi ile kitabın önemine vurgu yapmak hedefleniyor.

Şair **Muhsin İlyas Subaşı**'nın "Gezi Notları", "Seyahat Notları", "Böyle Gördüler", "Oğuz'un Altın Sesi", ve "Mülakatları" kitap olarak okura geniş olarak tanıtıldı. Kitap Tanıtım günlerinde konuşma yapan TYB Kayseri Şube Başkanı **Selim Tunçbilek** yazarın kitaba, Şairin şiir ilgi göstermediğinden yakınlardan, bu yaklaşımlar çerçevesinde okumadan yazma düşüncesi boş bir hayalden öteye geçemez. Şimdi Burada şehrimizdeki tüm yazarların olması gerekirdi. Geçen aylarda kitabını tanıttığımız yazarlar bir sonraki programa ilgi göstermezse ve yazarlar kitap tanıtımlarına alakasız kalırsa gelecek günlerde de kendi kitapları tanıtılırken ilgi beklemeleri doğru mudur diye sormak gerekir." dedi.

Ekim Ayı Toplantısı okurlar tarafından olduğu kadar bizim içinde şimdiden merak konusu.

Her kitap tanıtımında acemî kalemler olarak bulunmak arzusundayız.

Yazı Kadromuz
Kim Kimdir :

Mustafa YILMAZ : İlk kez Acemî Kalemler'de yazıyor. Öğrenimine devam ediyor. Sağlıklı olma hevesinde. Şairliği kendine özgü.

Ayşe AKSOY : Acemî Kalemler'le tanışana değin kendini yazar olarak görüyordu. Şimdi ise yalnızca yazar olmadığını iyi biliyor. İçinde bastırılmaz bir çabanın ağırlığını taşıyor.

Erol METİN : Kadronun en emektar ağabeyi daha yaşlılığı yok. Onun için idareci. Derginin dert babası. Ona sadece içimizi dökmüyoruz. Her şeyimiz Ağabeyimiz.

Selim TUNÇBİLEK : Kültür sanat ortamı onu tanıyor. Bizde tanımaya çalışıyoruz. İyi biliriz demek isteriz.

Zehra Meral Konşuk İVECAN : Edebiyat Öğretmeni. Hepimiz onu bizim yanlışlarımızdan sorumlu görüyoruz.

Emine ÇOBAN : Daha süttten kesilmediği rivayet ediliyor. Lisede ilk yılları. Sanırız içimizde usta düşünen iyi bir kurgu ustası. Acemî Kalemler onun ikinci okulu. Ömrü, bahtı güzel ve uzun olsun.

Fatma DAĞLI : Öğretmenimiz bizim. Yakında ustamız dersek şaşırmayın. İyi bir abla... Acemî Kalemler'in kimyasını düzenliyor.

Melike ÇELİK : Fizik okudu. Baktı olmuyor edebiyata merak sardı. İyi çalışmalar ondan sırada bekliyor.

Selçuk Şamil : En gencimiz **Emine Çoban**'dan sonra geliyor desek yeridir. Bize netten takılmayı seviyor.

Sonay KARASU : Ondan şiir beklerken nesir geldi. Gelecek sayıda şiir olmazsa olmaz. **Emine**'nin ablası.

Mesut HEKİMHAN : Acemî Kalemlerin Aşık Veysel'i. Onun görebildiğini kimse göremiyor. Öğretmen abi.

Osman Selçuk : Onunla tanışmak istiyoruz. Size de tanıştıracagız.

Kısacası biz hepimiz ancak bir Acemî Kalemler olabiliyoruz. Bildiğimiz bu. Bilmediğimizi hep birlikte öğreneceğiz.

Acemî Kalemler

Şiir Vakti Dergisinin aylık ekidir.

Sahibi : Sevilay Tunçbilek

G.Y.Yönetmeni : Selim Tunçbilek

Y.İşleri Müdürü: Mehmet Tunçbilek

İdari İşler : Erol Metin

Yazı Kurulu

Mustafa Yılmaz

Fatma Dağlı

Ayşe Aksoy

Melike Çelik

Zehra Meral İvecan

acemikalemlerdersisi@gmail.com

www.siirvaktidergisi.com

satış : www.kitap-evi.com

Baskı : Geçit Ofset Matbaacılık

Abone Bedeli: 60 TL. Kurumsal: 100TL

Her ayın birinde abonedeyiz.